

ΠΡΑΞΙΣ Β – ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

ΣΤΑΘΗΣ και ΦΟΛΑΣ

ΣΤΑΘΗΣ

290 Πήγαινε, Φόλα, όγλήγορα και φέρε τὸ λουρί μου
καὶ τὴν κουρτέλα ὅπου ἴβαλα μέσα ἔς τὸ τάβολί μου.
Χωστὰ ἔς τὸ σπίτι μου ἤμπαινε... καὶ ἀπόκεις μ' ἔχε βάλλει
καὶ μάρτυρα ἔς τοὺς γάμους του, γιὰ περιγέλιο πάλι!
Ἵϊμέ, καὶ νὰ ἴμουνε πλειὰ νειὸς νὰ ἴχα τὰ γένεια μαῦρα,
νὰ σβύσω μὲ τὸ αἰμάν του τῷ σωθικῷ τῆ λαύρα·
μὰ πάλι, κλέφτη Χρύσιππε, τῆ γδίκηά μου σοῦ τάσσω
πῶς θενὰ κάμω, ἂν ἤστεκε τῆ ζῆσί μου νὰ χάσω·
295 μ' ἄσ' τη καὶ αὐτήνη τὴν κακὴ μαργιόλα... κ' ἤκαμά τση
δαρμὸ ὡσὰν τση ἐτύχαινε, καὶ τὰ μαλλιά ἤβγαλά τση·
δοτόρε αὐτὴ δὲν ἤθελε, γιὰτ' εἶχε καμωμένο
σφάλμα ἐτόσο μετ' αὐτό, μὰ ἐκράτειν το χωσμένο·
300 μ' ἀπῆτις τσ' εἶπα, γι' ἄντρα μπλειὸ νὰ μὴν τὸν ἀνημένη,
στανιὸ της τὸ μολόησε ἢ καταφρονεμένη·
μὲ δακτυλίδι ὡσὰ θωρῶ καὶ αὐτήνε ἐχάλασέν τη,
καὶ δᾶ ἄλλη ἐρραβωνιάστηκε καὶ τούτη ἤφηκέν τη·
μὰ ἐτοῦταις ταῖς διπλαῖς παντρειαῖς μανίζει ἢ δικηοσύνη
καὶ ἀποῦ ταῖς κάνει, κάτεχιε, τὸ πῶς δὲν τὸν ἀφίνει·
305 γιὰ τοῦτο θέλω ἔς τὸ κριτὴ νὰ τόνε καταδώσω,
καὶ θάρρος ἔχω νὰ γενῆ τὸ δίκηό μου τὸ τόσο·
καὶ ἂ δὲν τοῦ πάρη τῆ ζωῆ, σὰν ἔχει ἢ γιόρεξί μου,

σκιάς κάνει να τη βλοηθῆ, για να ἄχω τὴν τιμὴ μου.

ΦΟΛΑΣ

Ἐν' το τὸ βρακολοῦρί σου ἔδεπᾶ καὶ τὴν κορδέλα!

ΣΤΑΘΗΣ

310 Ἔρμος σου χρόνος καὶ κακός! λουρὶ εἶπα καὶ κουρτέλα!...
ιδὲ τὸν κλέφτη ἴντᾶ ἄφερε! να λάχη να τὰ δοῦσι,
να μάθου τὸ ψεγάδι μου κι' ὅλοι να μὲ γελοῦσι.

ΦΟΛΑΣ

Καὶ ἂν τὴ βαστᾶς ἀπάνω σου!... τὸ λοιπονὶς ποιὰ ἄλλη;

ΣΤΑΘΗΣ

315 Ἀλήθεια λές... ἡ μάνιτα μ' ἐτύφλωσε κ' ἡ ζάλη!
πάγω λοιπὸ τὰ ροῦγά μου να σκίσω, για να κάμη
να μὴ χαθῆ τὸ δίκηό μου μὲ τὴν τιμὴ μου ἀντάμη.

Κωνσταντῖνος Ν. Σάθας επιμ., *Ο Στάθης, κρητικὴ κωμωδία, νυν πρῶτον εκδομένη εκ χειρογράφου της Μαρκιανῆς Βιβλιοθήκης υπό Κ. Ν. Σάθα*, Τύποις Φοίνικος, Βενετία 1878.